

[Alfred Jensen.]

punkt end ved det 67. år. Det forekommer mig, at hvis denne udtalelse er ærlig og dybtfølt, må der også være en vej frem, og jeg opfordrer til, at man tager problemet op til behandling, når nu vi er færdige med afstemningen. Jeg har ikke noget imod, at man ændrer vore ændringsforslag. Det, der er det afgørende, er, at den del af tjenestemændene, der hurtigst bliver udslidt, pensionsmæssigt bliver stillet gunstigere, end tilfældet er efter de foreliggende lovforslag. Ifølge disse er der tale om en forringelse, idet de altså ikke alene først opnår fuld pension, når de er 67 år, men de skal også virke 2 år mere, og hvem ved, hvor mange der er i stand til det. Vi ved, at omtrent tre fjerdedele hidtil er gået ved det 65. år, og hvor mange kan klare arbejdet op til 67 års alderen? Jeg håber, man tager dette spørgsmål under overvejelse.

På samme måde håber jeg, at ændringsforslaget om, at civilarbejdernes og håndværkernes pensionsbyrde ikke bliver forøget før om 3 år, bliver taget under overvejelse, hvorved man imødekommer de ønsker, civilarbejderne har.

Poul Sørensen: Jeg ønsker blot at understrege, at jeg ikke på nogen måde kan anerkende den udlægning, det ærede medlem hr. Holger Eriksen har givet af forhandlingerne i udvalget om tjenestemandstatus. Der foreligger også et dokument, som ganske klart viser, at det standpunkt, som vort parti altid har taget, vil vi også indtage fremefter, så den sag ligger for offentligheden ganske afklaret.

Må jeg benytte lejligheden til ganske at slutte mig til den fremstilling, som det ærede medlem hr. Henry Christensen har givet her. Jeg er glad for, at det blev gjort klart og tydeligt. Man kan selvfølgelig ikke ved en drøftelse som denne indvi tingets medlemmer i alle de enkeltheder, der har været drøftet — det er jo heller ikke meningen med et udvalgsarbejde — men hvis tingets medlemmer havde været til stede ved disse utallige møder og set vor vanskelighed ved blot at få konstateret, om der var tale om regeringsforslag eller ikke, så ville man forstå, at det ikke har været let for os at arbejde på normal vis i udvalget.

Den højtærede finansminister sagde ganske klart i udvalget, efter at vi havde løbet frem og tilbage med spørgsmålet på baggrund af det ærede medlem hr. Niels Andersens udtalelser, at det var et regeringsforslag.

Der er kommet overraskelser senere, ikke mindst den ganske ejendommelige ting, at en minister griber ind over for radioen og dementerer, og så viser det sig alligevel her i dag — men det får vi jo at vide, når den højtærede fiskeriminister tager ordet her for at erklære sig i sagen — at han overhovedet intet har indvendt imod de forslag, han er medforslagsstiller til, og at alle tre ministre altså fra begyndelsen — som det har været sagt — har stået bag lovforslagene.

Havde det været spørgsmål som f. eks. tjenestemandstatus eller pristal, man havde stillet sig kritisk over for, havde det vel ikke forlænget drøftelsen synderlig meget; men efter at regeringens finansminister adskillige gange med megen vægt og overbevisning havde forklaret os, at vi har den gunstigste økonomiske stilling i mange år, — og dermed også talte på tre retsstatsministres vegne — er det ganske ejendommeligt, at det ærede medlem hr. Niels Andersen på sin gruppes vegne tager særstandpunkt.

Jeg vil også gerne oplyse om den meningsudveksling med finansministeren, hvori bl. a. jeg deltog, og hvor vi reserverede os vort standpunkt, at da vi andre på finansministerens foranledning havde fået klaret sagerne i vore partier og givet tilslutning til forslagene i den form, de nu har, og som er finansministerens, reserverede det ærede medlem hr. Niels Andersen sig sin stilling, hvorefter han, støttet af de tre retsstatsministre, stillede ændringsforslag til finansministerens forslag. Overrasker det det høje tings medlemmer, at man i den situation selvfølgelig tager anstand og siger, at sagen så har en anden karakter og må tilbage til grupperne til forhandling? Mener man, at vi i den situation skulle have accepteret forslagene sammen med de to regeringspartier, medens det tredje regeringsparti, hvis 3 ministre er medforslagsstillere, reserverede sig at stille ændringsforslag? (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Ja, hvorfor ikke?).